

ся отъ гдѣ ще изгрѣе слънце — ще съмни!.... А пъкъ около сичко тихо, сичко весело. Вѣтра ся запрѣлъ; ни трѣпва никое листце; треперушка-та топола, коя сѣкоги си мърда сребърни-тѣ прѣстати листа, и тя тиха. А Славѣ-тѣ запѣха: пѣйтѣ ли пѣйтѣ. Очеровеніе!

Само дълбоко-брѣга-та лѣкатушна Янтра не мълчи: сички-тѣ ѝ бързѣи и бродови ручѣтъ и рученіето, като ся слива въ едно докарва до ухо-то тъквѣвъ гласъ, кой неможе да ся изрази съ никакво музикално свирало. Такѣвъ гласъ може да ся чуе само кога ся събаря нѣкоя грамада дребно камъніе, нѣ и той не е уподобителенъ!

Зора-та ся промѣни: отъ червена на жълтъ, отъ жълта на блѣдъ и най послѣ слънце-то ся подади надъ старъ планинѣ червено и огнѣнно, нѣ тихо.

То кѣто че и само чувствувахе нѣкоя тайна сила, коя му заповѣдаваше да пази тишинѣ. То кѣто че ся срамяше и не искаше изведнѣжъ да си покажи великолѣпіе-то и и да блѣсни великолѣпни-тѣ си зѣри: червено тихо, мълчишкомъ ся изтъркала надъ старъ планинѣ — съѣни ся да изгрѣй изъ веднѣждъ.

Такова изгрѣваніе е рѣдко и съкѣй неможе да го види! Тогава мѣкушавый гражданинѣ, утоменъ отъ вечерно-то кѣсно сѣденіе, спи въ мѣкѣ-тѣ постилкѣ, протѣга ся и вдѣхъва благодатный въздухъ, ако е отворенъ прозореца на стаѣ-тѣ му. Това великолѣпіе на природѣ-тѣ го вижда само ранобудный овчарѣ, пробуденъ отъ Славѣ; трудолюбивый орачѣ, кой усѣмга на нивѣ; магіосница-та баѣчка баба и грижливый ѣпатникѣ. —

Слънце-то изгрѣваше надъ Джулюнски-тѣ гори, кои сѣклонови отъ Старопланинскѣ-тѣ полѣ, и усвѣтяваше припѣцы-тѣ на западни-тѣ бърда прѣзъ Янтрѣ. Сега лесно можаше съкѣй да види, че сѣка былка, сѣко листенце бѣше обнизано като съ маргаритѣ отъ росни-тѣ капки, въ кои ся отра-